

OVER DE GENADE VAN HET MOEDERSCHAP

Eerbiedig opgedragen aan Tr. en aan alle Moeders, mede namens de Meesters, die Haar staat als Gods heiligste openbaring leerden aanvaarden en beminnen.

Vraag niet aan mij om nauwkeurig de gevoelens te beschrijven, die in haar opbloeden, toen zij de aanraking van God ervoer en Zijn leven in haar afdaalde. Ik ben man en kan slechts pogen om dit wonder geheel te verstaan. In een gesprek met haar viel mij voor het eerst op, hoe haar gezicht en vooral haar oogen een nieuwen, haast onwezenlijken glans uitstraalden. Ik ging vermoeden, wat de reden van haar blijdschap was en eerbiedigde het, dat zij haar zoet geheim nog niet in het woord kon prijsgeven. Later zag ik haar aan het venster staan, haar handen lagen beschermend boven haar schoot, terwijl zij keek in den dorren, winterschen tuin. Nu weet ik, dat zij er trossen bloemen zag, want plots draaide zij zich om en zei me, glimlachend: „Ik ben moeder nu.” Hierna zag ik kleertjes groeien onder haar handen en ze beschreef me het wiegje, waarin haar kindje slapen zou. Het mocht echter niet zoo zijn, een maand later moest de dokter komen, het leven was teruggekeerd naar de plaats, van waar het tot haar kwam... Dit herhaalde zich zeven malen en achteraf weet ik niet, wat ik het meest in haar bewonderde — den moed, waarmee zij haar leed en pijnen verdroeg of de bereidheid, waarmee zij zich keer op keer haar God ter beschikking stelde. Voor de achtste maal vertrouwde Deze haar een leven toe en thans was haar vreugd zoo mogelijk nog dieper. Alles verliep voorspoedig, de kritieke derde maand ging voorbij en terwijl het kindje onder haar hart aan zijn lichaampje bouwde, vormden haar lippen den naam, die het dragen zou. Plots, in de vijfde maand, traden er stoornissen op, de geneesheer stelde een onschuldige kwaal vast en zeide goeden moed te hebben, dat het jonge leven voor haar behouden bleef. Op een avond verergerden de verschijnselen en aan haar bed zittend, vroeg ik haar vertrouwen te hebben, maar zich toch op het ergste voor te bereiden. Toen ik afscheid nam, fluisterde ik haar nog toe: „Denk er om, als je je kindje toch weer moet afstaan, wil ik maar twee tranen zien!” Een telefoontje berichtte me den volgenden dag, dat haar lieveling dood geboren was. Ik heb haar een ruiker gebracht, waarin drie witte chrysanten als kleurige symbolen van het geloof, de hoop en de liefde, die zij opnieuw getoond had te bezitten. Toen ik haar deze boden van mijn bewondering in de armen legde, zei ze zacht en met nadruk: „Ik heb maar twee tranen geschied. Ben je nu tevreden over mij?”...

Op een tafeltje dicht bij haar bed lag in een schaal haar kindje. Met een vreemd, verwonderd gevoel heb ik er lang naar gekeken. M'n hart brak door wat ik zag en toch kon ik niet bedroefd zijn. Zij had een meisje gedragen. Het doet me pijn, dat ik nu de woorden mis om weer te geven, hoe wonderlijk schoon en gaaf het tempeltje was, dat het zich in dien korten tijd had gebouwd. Ik keek naar het gezichtje, waarin, fijn geteekend, al de neus en de lipjes, de oogen en de oortjes lagen, ik zag de handjes en merkte op, hoe de Goddelijke etsnaald daarin reeds de lijnen van de vingertjes had aangeduid. Mijn gedachten gingen naar André's boeken over de Cosmologie en staande voor de rijke werkelijkheid moest ik weer eens te meer hun raakheid beamen.

„De dokter kwam er niet over uitgepraat,” zei ze mij toen. waarom mocht dit kindje nu niet leven, vond hij. Het aantal miskramen schijnt in dezen tijd ontstellend te zijn, zonder dat de wetenschap er de verklaring voor kent.”

Met die vraag ben ik naar André gegaan en na een korte spanne tijds bracht hij mij het antwoord van de Meesters.

Meester Zelanus over het ontstaan van de misgeboorte.

Zoo ik u een duidelijk antwoord wil geven op dit onmetelijke en voor de aardsche wetenschap onverklaarbare gebeuren, moet ik u voeren door de duizenden wetten en levensmogelijkheden van de ziel. U, geleerde, weet daar niet van, doordat uw begrippen zich strak aan de aarde houden en niet willen opklimmen naar het universele leven achter den dood, waardoor wij, hemellingen, ons cosmisches bewustzijn ontvingen.

Gij moet in de allereerste plaats aanvaarden, dat de ziel als mensch alleen door telkens terug te keeren naar de aarde tot een hooger staat kan evolueeren. Doordat dit zoo is, kon de miskraam ontstaan. In zijn ontwikkeling verloor de mensch zich, hij deed kwaad en bezoedelde zoo de Goddelijke, harmonisch geschapen wetten en zichzelf. Bij de ziel, die met God in harmonie is, kan geen miskraam optreden. De chaos, dien de mensch door zijn kwaad aanrichtte, voert ons tot de psychopathie. Al uw psychopathen, aardsche dokter, zijn menschen, die de Goddelijke wetten veelvuldig overtraden, door hun haat, hun wreedheid, hun moord, hun hartstochten. Zij liggen na den stoffelijken dood neer in de laagste, door henzelf opgebouwde hellen. Maar ook zij moeten volmaakt naar God terug, want Deze kan, zonder Zichzelf schade te berokkenen, geen van Zijn deelen verloren laten gaan. Hoe zouden zij nu naar hun Schepper kunnen evolueeren, als zij niet telkens weer de gelegenheid kregen nieuwe ervaringen op te doen om daardoor aan liefde en bewustzijn te winnen? God stuurt hen dus in Zijn wijze bestiering terug naar het aardsche leven. De brutotheid, die deze zielen evenwel nog eigen is, overheerscht het natuurlijke proces in de moeder en scheurt het teere, nog maar half verstoffelijkte cellenweefsel vaneen, waarna de vloeiingen beginnen en gij de miskraam te aanvaarden hebt. Gij kunt om dit te voorkomen den moeder middelen voorschrijven, maar zij zullen en kunnen nu niet helpen, daar gij voor de eigen onherroepelijke wetten van het kind staat. Dit keert nu terug naar het astrale bestaan, maar straks wordt het opnieuw en opnieuw door de moeder aangehouden, zóó lang tot het innerlijke leven gereed is om de stoffelijke wetten voort te zetten. Nu pas kan de normale geboorte volgen. Desondanks wordt het kind als psychopaath, als achterlijk wezen dus, ontvangen, wat duidt op zijn lage, nog dierlijke afstemming.

Het overschrijden van de Goddelijke wetten hebt gij tijdens uw laatsten oorlog kunnen waarnemen. Millioenen menschen leefden zich uit en al dezen zullen terugkeeren en den psychopathischen levensgraad moeten aanvaarden, allen zullen zeven en meerdere miskramen tot stand brengen, vooraleer ze in harmonie zijn met het stoffelijke leven en de wetten voor het vader- en moederschap. Indien het mogelijk was, zou de moeder negenenvertig maal tijdens haar leven de verschrikking van een miskraam moeten doorstaan. Opdat gij u echter anders in deze materie zou verliezen, behandel ik hier slechts de zeven bestaande levensgraden. Wij weten echter, dat de ziel, komend uit haar diepsten disharmonischen graad ook door de zes maal zeven overgangsstadia van de normale, stoffelijke geboorte moet. Dat één moeder dit aantal miskramen niet beleven kan, weten wij, zooals gezegd, ook. Hierin wordt zij nu ten behoeve van het disharmonische zieleven door millioenen moeders geholpen. Als dit machtige gebeuren u, dokter, een gekkenhuis lijkt, dan komt dit, doordat gij de onmetelijkheid en de cosmische vermogens van de menschelijke ziel niet of niet ten volle kent!

De ziel als mensch moet dus door al die misgeboorten heen, voordat zij haar natuurlijke geboorte weer in eigen handen heeft. Elke moord, mijn waarde dokter, is voor den mensch tevens één misgeboorte. Denkt u met het beeld van

den oorlog nu eens in, voor hoevele gevallen van ontijdige geboorten gij in de toekomst nog zult komen te staan, een geestelijke en stoffelijke chaos, waaraan gij, hoe gaarne ook, niets kunt veranderen. Maar ik herhaal, millioenen moeders zorgen ervoor dat zij eens geheel oplost. Zij behoeven niet de psychopathische levens niets hebben uit te staan, zij zijn gereed voor het hoogste moederschap en willen, overtuigd van haar universeelen staat, dienen. Zij wenschen met inzet van haar lichaam, haar liefde en haar kracht, keer op keer te doen wat haar God in het oneindige deed, levend in het heilige weten, dat zij tijdens haar zwangerschap deze Goddelijke Scheppingsdaad in haar graad opnieuw verricht. Nu onderscheiden wij nog de onbewuste en de bewuste miskraam. De onbewuste toonde ik u hierboven aan; de bewuste wil ik u thans verklaren.

Het leven van ons, hemellingen, is geheel gewijd aan de studie, of hadt gij u dit anders ingedacht? Met heel onze persoonlijkheid zijn we bezig dóór te dringen tot de wetten, graden en toestanden, die het Goddelijke Heelal regeeren, om daardoor dichter tot onzen Schepper te komen. Wij willen deze wetten niet alleen zien, maar ook ondergaan. Als dit verlangen in ons op honderd procent is gekomen, schenkt God ons deze genade. Zoo zal de ziel, die de verdichting en de uitdijning van de stoffelijke geboorte-wetten wenscht te beleven, van Hem de mogelijkheid ontvangen om weer als kind in de moeder op te groeien, zoo lang, tot dit unieke proces in zijn totaal bewust beleefd is, waarna de ziel de moeder verlaat, haar dankend voor de gelegenheid, die zij haar in haar liefde schonk, een dankbaarheid, die deze moeder straks in het leven na den dood als een hemel zoo onmetelijk voor zich zal zien. Zoo, door deze mogelijkheid, winnen wij én de aardsche moeder aan cosmisch bewustzijn! Vindt u het vreemd of onlogisch? Of gaan uw oogen open en komt er vreugde in u, nu ge een glimp ontvangt van de goddelijke realiteitswetten? Voelt gij aan, wat u en uw psycholoog nog te leeren hebben?

Ik zou door willen gaan met u de waarheden te geven van de natuur, waarvan wij de millioenen levensgraden leerden kennen en bezitten. Ik zou u nog willen verklaren of het kind dan wel de moeder zelf verantwoordelijk is voor de disharmonie. Hoevele moeders toch zijn er, die haar kind niet wenschen en het voor of na de geboorte doodden. God laat toe, dat zij Hem Zijn heilig geschenk terug in Zijn gelaat slingert. Elke mensch, ook wij hemellingen, deden dit eens in onze beperktheid, ons onverstand, om dan te beleven hoe ontzaglijk Zijn liefde is, die ons de gelegenheid gaf, zóó lang het moederschap te ondergaan, tot wij de genade ervan gingen inzien. Welke miskraam, welke moeder is nu bewust of onbewust? Gij voelt u verplaatst in een doolhof, waar uw wetenschap u niet uithelpt. Pas wanneer gij over uw kist durft zien en u ontvankelijk toont voor de wijsheid uit het leven na den dood, waar uw vaders en moeders, uw vrienden zich met u zoeken te verbinden om hun daar opgedane wijsheid aan u mee te delen, eerst wanneer gij uw onmacht aanvaardt, zult gij waarlijk geleerden zijn, en noch de miskraam, noch andere disharmonische verschijnselen langer als benauwende problemen ondergaan!

Ontroerd en blij door dezen wonderlijk-mooien uitleg ben ik opnieuw naar haar toegegaan om haar dit geschenk, deze belooning van de Meesters in het hart te leggen. Stil zaten we neer en overdachten den zin van haar belevenissen. We herinnerden ons niet langer het bloed en de pijnen. Zij had Gods falende kinderen gediend en was daarna door Hem uitverkoren om aan een hemeling een rijker bewustzijn te schenken. Op de plek, waar ik haar kindje had mogen zien, had zij bloemen laten zetten. Vreugde en ernst woonden samen onder dit dak. Gevoelens, die geboren waren uit het machtige en onaantastbare besef, dat haar Schepper ééns haar ziel en haar schoot zou zegenen, doordat zij volmaakt te dienen wist!

Dostojewski en Zijn Boodschap aan de Wereld

Bij de herdenking van zijn 125sten geboortedag

Het is absoluut ondoenlijk om de beteekenis van den genialen Russischen prozaïst, F. M. Dostojewski, in deze kleine ruimte ook maar vaag weer te geven. Als wij dit niettemin pogen, dan is het om er door te bereiken, dat u zelf tot zijn monumentale scheppingen zult ingaan om zijn boodschap dan in haar geheel te ervaren. Wij rekenen dezen grooten schrijver namelijk tot een der onzen — niet omdat hij de menschheid de oplossing van haar problemen vermocht te geven, want dit is alleen een astraal cosmisch bewustzijn mogelijk, maar omdat hij geholpen door een machtig talent, een diep wijsgeerig gevoel en een brandende liefde, die problemen scherp aan de orde stelde en het lijdende menschedom den weg naar de totale bevrijding wees.

Fedor Dostojewski werd immer gekweld door de groote levensvragen omtrent God en Schepping, goed en kwaad, zonde en straf, verwerping en opstanding. Zij beheerschten hem als een duistere, gewelddadige macht en hij kende slechts geluk, als hij ze in zijn boeken kon uitschrijven. Zijn romanfiguren zijn geen papieren helden, zij kregen bestaan en inhoud, doordat hij zelf in hen leefde, of het nu demonen dan wel engelen waren. Dostojewski teekende zijn eigen zondigheid door

die van Dimitri Karamasoff, hij leeft zelf in den nutteloozen, doelloozen vrijdenker, Werchowenski, hij is de noodlottige student Raskalnikow, hij is als zij bezeten door zijn schuld, zijn falen en hij gelooft als zij aan de ondergang van de wereld. Maar — en al zijn boeken getuigen er triomfantelijk van — als deze geknevelde erbarmelijke wezens krijgt ook hij de eeuwige waarheden te zien, vindt ook hij de gelukzalige en blijvende verlossing. Al de vreeselijke belevenissen in zijn tragisch bestaan voeren hem stap voor stap naar dezen hemelschen staat. In dit lijden toch wordt hij zich helder bewust, dat de mensch van Goddelijken oorsprong is en niet verloren kan gaan. Zoo zal hij eens extatisch schrijven: „Niet buiten u is de waarheid, zij is in uzelf, beproef haar te vinden, leer zelfbeheersching en ook gij zult de waarheid aanschouwen. Wanneer gij geleerd hebt uzelf te overwinnen, wanneer gij u verootmoedigen kunt, zult gij den vrede leeren kennen”. Door de hel van de zonde en het lijden vindt Dostojewski Christus en leert hij Dezen aanvaarden als de God-Mensch, de vleeschwording van het volmaakte goede en schoone, Die nagevolgd moet worden zoo de mensch deel wil hebben aan Gods zekerheid en geluk!